

Arrest

nr. 96 925 van 12 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 9 maart 1988 in Khadamiya, Bagdad geboren. U bent een soenniet van Arabisch origine. U woonde uw hele leven in Khadamiya. In 2009 verhuisden jullie naar een huis wat verder in de straat toen de eigenares van jullie eerste huis besliste dat jullie daar moesten vertrekken. U hielp uw vader in zijn supermarkt. In juli 2004 ontplofte een granaat en wat later ook mortieren dicht bij de winkel van uw vader. U raakte hierbij gewond. Nadien hielden jullie de winkel nog open, zonder nog problemen te ondervinden. Op 12 maart 2011 begon u te werken als politieagent. Omstreeks mei 2011 werd uw moeder geslagen door iemand die 's avonds kwam aankloppen. Op 15 september 2011 ontving u een envelop met een kogel in. Op 20 september 2011 werd uw broer Omar neergeschoten. Dit alles gebeurde door onbekenden. Op 19

november 2011 hebt u Irak verlaten. Op 29 november 2011 kwam u in België aan en vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 3/1/08), uw nationaliteitsbewijs (dd. 14/9/06), uw studentenkaart, uw werkbadge, de overlijdensakte van uw broer Omar, de aangifte bij de politie, een medisch rapport in verband met de verwondingen die u opliep in 2004 en een attest dat jullie jullie vorige huis verlieten. Tevens legt u kopieën voor van: uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart en uw aanstellingsbrief bij de politie.

B. Motivering

Bij terugkeer naar Irak vreest u vervolging omwille van uw tewerkstelling als politieagent. Verschillende van uw verklaringen stellen uw verklaarde tewerkstelling bij de politie echter in vraag. Hierdoor kan de **hoedanigheid van vluchteling u niet worden toegekend**.

Allereerst is het uitermate bevreemdend dat u, tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) helemaal geen melding maakte van uw **tewerkstelling als politieagent**. Wanneer u wordt gevraagd naar de reden hiervoor geeft u aan dat u dit toen nog niet kon bewijzen (CGVS, p. 13). Deze uitleg kan niet overtuigen, temeer daar u bij DVZ verklaarde student te zijn, toen naar uw beroep werd gevraagd (zie vragenlijst DVZ). Bovendien slaagt u er niet in op enkele essentiële vragen met betrekking tot deze tewerkstelling te antwoorden. Zo weet u niet de volledige naam van uw directe overste. Ook hebt u geen idee wie verantwoordelijk is voor het politiedirectoraat. Bovendien weet u niet welke munitie gebruikt wordt in een kalashnikov. Nochtans verklaart u dit wapen in uw dienst te hebben gebruikt. U komt niet verder dan te zeggen dat het lange kogels waren (CGVS p.11). Van iemand die werkelijk als agent werkzaam was, kan verwacht worden dat deze dit op meer concrete manier zou kunnen benoemen. Daarenboven slaagt u er niet in om de graden van de politie met hun insignes van hoog naar laag te benoemen. U noemt er weliswaar enkele op van laag naar hoog en geeft zelf aan dat ertussen nog verschillende andere graden liggen, maar u kunt niet zeggen welke (CGVS p.12). Tenslotte kunt u geen voorbeelden geven van collega's van u die gelijkaardige zaken meemaakten als u en hebt u hier bovendien zelfs niet naar geïnformeerd bij hen (CGVS p.15-16). Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling als politieagent aangezien u in uw antwoorden blijk geeft van een duidelijk gebrekkige kennis omtrent uw persoonlijke werksituatie. Bijgevolg rijzen er evenzeer twijfels over de geloofwaardigheid van de daaruit voortvloeiende problemen.

Bovendien blijft u ook opmerkelijk **vaag** wat betreft verschillende aspecten van uw relaas. Zo hebt u geen idee wie of welke organisatie achter de bedreiging zat van 15 september 2011 (CGVS p.14), noch wie verantwoordelijk was voor de dood van uw broer Omar (CGVS p.4), noch wie uw moeder sloeg, noch wie achter de aanslag met de mortier en de granaat zat (CGVS p.15). Bovendien hebt u buiten uw aangifte bij de politie niets meer gedaan om meer over de daders te weten te komen (CGVS p.14). U hebt zelfs niet bij uw collega's geïnformeerd of zij gelijkaardige zaken meemaakten. Nochtans zou zulke informatie nuttig kunnen zijn om uw eigen situatie beter te kunnen inschatten (CGVS p.16). Dat u dit naliet, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees. Daarenboven heerst er ook onduidelijkheid omtrent de redenen van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U ontving immers enkel een kogel in een envelop. Hierin stond verder niets vermeld. Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom u concludeert dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten te linken zijn aan uw werkzaamheden als politieagent. U werd hier immers nooit op aangesproken of iets dergelijks. Het is overigens opmerkelijk dat in de aangifte die u deed bij de politie helemaal niets is vermeld over het feit dat de bedreiging te linken zou zijn aan uw tewerkstelling. Integendeel: u verklaarde toen te zijn gevisieerd omdat u soenniet bent in een overwegend sjiitische wijk. Deze reden lijkt echter weinig plausibel aangezien u steeds in dezelfde straat in Khadamiya woonde en zelfs in de moeilijke periode van het sektarische geweld niet bedreigd werd (CGVS p.3, 13-14). Uw verklaringen kunnen het CGVS er dan ook niet van overtuigen dat u werkelijk hoeft te vrezen voor vervolging.

Wat er ook van zij, zo al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de door u aangehaalde verklaringen, dan nog dient opgemerkt te worden dat u geen aanwijzingen hebt als zou u **actueel** nog een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeven te koesteren. Uw ouders wonen momenteel in hetzelfde huis in Khadamiya waar u ook verbleef, zonder dat zich nieuwe feiten voordeden. De dood van uw broer was de laatste keer dat zich een probleem voordeed. Nadien heeft niemand nog iets gehoord of gezien van de personen die hier achter zaten. Bovendien hebt u hier zelfs niet naar geïnformeerd. Een dergelijk laconieke houding doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees (CGVS p.4-5, 15).

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat de aanval met de granaat en de mortieren in 2004 niet als een indicatie voor uw actuele vrees voor vervolging kunnen worden weerhouden. Jullie bleven de winkel immers daarna nog openhouden zonder verdere problemen te ondervinden

(CGVS p.14). Bovendien verklaart u expliciet dat dit geen verband houdt met de andere door u aangehaalde feiten (CGVS p.15).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u voorgelegde **documenten** betreft dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw identiteitskaart (dd. 3/1/08), uw nationaliteitsbewijs (dd. 14/9/06), uw studentenkaart, een attest dat jullie jullie vorige huis verlieten en kopieën van uw woonstkaart en uw voedselrantsoenkaart. Deze zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. De

aanstellingsbrief bij de politie is slechts een kopie, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar is en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd. Bovendien betreft het hier slechts een namenlijst waar verder niets bij vermeld is. Deze kan dus niet als afdoende bewijs gelden voor uw tewerkstelling als politieagent. Ook uw werkbadge kan hiertoe niet dienen. Immers, om enige bewijswaarde te hebben, dient deze ondersteund te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier zoals hierboven reeds werd beargumenteerd geenszins het geval is. Ook de overlijdensakte van uw broer Omar en de aangifte bij de politie kunnen om diezelfde reden niet weerhouden worden als bewijs dat de door u aangehaalde feiten werkelijk hebben plaatsgevonden. Wat de aangifte betreft kan bijkomend worden opgemerkt dat uit de vertaling (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat u bij de politie verklaarde dat u en uw familie jullie huis moesten verlaten of anders gedood zouden worden. Het is echter niet duidelijk waaruit u dit concludeerde. U zou immers enkel een envelop en een kogel hebben ontvangen, zonder meer. Dit en het feit dat er spellingsfouten in de aangifte staan, doen vermoeden dat het niet om een authentiek stuk gaat. Het medisch rapport in verband met de verwondingen die u opliep in 2004 voegt niets toe aan uw relaas aangezien deze niet in verband staan met uw vermeende recente problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat het door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet wordt betwist dat de voorwaarden om toegang te kunnen krijgen tot het politiekorps in Irak uiterst beperkt zijn, gelet op het ernstig tekort aan kandidaten. Verzoeker wijst erop dat hij voordien niet werkzaam was als politieagent, maar wel als bediende in een supermarkt, waardoor het volstrekt aannemelijk is dat zijn kennis over de concrete werking van het politiekorps en het beroep van politieagent uitermate beperkt is. Bovendien was hij slechts politieagent in een relatief korte periode. Verzoeker stelt voorts dat hij degene is die uitdrukkelijk wordt gevisieerd omwille van zijn werkzaamheden als politieagent en niet zijn ouders, zodat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uit de afwezigheid van aanvallen op zijn ouders niet kan concluderen dat zijn vrees voor vervolging niet langer actueel zou zijn. Verzoeker meent voorts dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een groot aantal details heeft verstrekt met betrekking tot de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Dat hij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te beantwoorden impliceert niet dat zijn asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt zijn asielrelaas als duidelijk doorleefd naar voren.

Verzoeker stelt voorts dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, en het Commissariaat-generaal dient naast de neergelegde documenten de asielaanvraag van verzoeker te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen, die -aldus verzoeker- in zijn geheel bekeken coherent en plausibel zijn en die overeenstemmen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend. Het blijkt volgens verzoeker duidelijk en ontegensprekelijk uit zijn asielrelaas dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in zijn werkzaamheden als politieagent. Aangezien de vermoedelijke daders nog steeds in Irak verblijven, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor een vrees dient te hebben bij terugkeer naar zijn land.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt afkomstig te zijn uit Bagdad en heeft bij de indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is. Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus. Vervolgens wijst hij op de voortdurende mensenrechtenschendingen in Irak. Hij stelt dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden

tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Volgens verzoeker is uitwijken naar een andere regio binnen Irak evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiervan op de hoogte dient te zijn, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker een aantal passages uit internetartikelen van Amnesty International waarin de actuele situatie in Irak wordt beschreven. Verzoeker meent dat hieruit duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat wanneer hij zou terugkeren naar Irak, er een reëel risico is op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Hij herhaalt zijn uiteenzetting zoals verwoord onder het tweede middel, namelijk dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Irak trieste realiteit zijn, dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat uitwijken naar een andere regio binnen Irak evenmin een optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is en dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren. Verzoeker stelt dat hij door de afwijzing van zijn asielaanvraag de facto wordt gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Irak, waardoor artikel 3 EVRM wordt geschonden.

In een vierde middel voert verzoeker de gezamenlijke schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, *“zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*. Verzoeker geeft desbetreffende een theoretische uiteenzetting en stelt dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid zodat ze het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat (i) verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van zijn tewerkstelling als politieagent, terwijl hij zijn vrees voor vervolging hierop baseert, (ii) verzoeker er niet in slaagt op enkele essentiële vragen met betrekking tot zijn tewerkstelling als politieagent te antwoorden, (iii) verzoeker geen idee heeft wie of welke organisatie achter de bedreiging van 15 september 2011 zat, wie verantwoordelijk was voor de dood van zijn broer, wie zijn moeder sloeg en wie achter de aanslag met de mortier en granaat zat, (iv) verzoeker buiten de aangifte bij de politie niets meer ondernomen heeft om meer over de daders te weten te komen, (v) er onduidelijkheid heerst over de redenen van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten gezien de enveloppe met de kogel niets meer vermeldde, (vi) het weinig plausibel is dat verzoeker als soenniet geïnterviewd werd in een overwegend sjiitische wijk aangezien hij steeds in dezelfde straat woonde en zelfs in de moeilijke periode van het sektarische geweld niet bedreigd werd, (vii) er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker actueel nog een vluchtelingenrechtelijke vrees zou koesteren, aangezien verzoekers ouders nog steeds in hetzelfde huis wonen en niemand nog iets gehoord of gezien heeft van de personen die achter de dood van verzoekers broer zaten (viii) verzoeker desbetreffend zich niet heeft geïnformeerd, (ix) de aanval met de granaat en de mortieren niet als een indicatie voor verzoekers actuele vrees kan worden weerhouden, gezien de winkel daarna verder werd opengehouden zonder problemen, (x) er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vluchtelingenrechtelijke vrees tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en onderhavig verzoekschrift baseert op zijn tewerkstelling als politieagent. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen kon op goede grond vaststellen dat verzoeker desbetreffend geen melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij aldaar uitdrukkelijk meldde student te zijn.

Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Het argument dat het door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet wordt betwist dat de voorwaarden om toegang te kunnen krijgen tot het politiekorps in Irak uiterst beperkt zijn, gelet op het ernstig tekort aan kandidaten, is niet bij machte om voormelde vaststelling te verklaren, noch kan het de vastgestelde gebrekkige kennis omtrent enkele essentiële aspecten inzake zijn werk verschonen. De argumentatie dat verzoeker voorheen werkzaam was als bediende in een supermarkt en hij slechts politieagent was in een relatief korte periode kan zijn gebrekkige kennis evenmin verschonen. Ook al was verzoeker slechts een relatief korte periode tewerkgesteld als politieagent, dan nog kan minstens worden verwacht dat verzoeker de volledige naam van zijn directe overste kan zeggen en welke munitie hij in zijn eigen wapen gebruikte. Dit zijn geen details, doch wel enkele basisaspecten met betrekking tot verzoekers werk. Uit de vaststelling dat verzoeker desbetreffend geen kennis had, samen met de vaststelling dat verzoeker zijn functie als politieagent, die de oorzaak bleek van zijn problemen, niet vermeldde bij aanvang van de asielprocedure, kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt als politieagent tewerkgesteld te zijn geweest en ten gevolge hiervan problemen te hebben gekend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon vervolgens terecht stellen dat, in de mate er geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling als politieagent, *quod non*, er geen aanwijzingen zijn dat verzoekers vluchtelingenrechtelijke vrees niet meer actueel is aangezien verzoeker verklaarde dat zijn ouders na de dood van zijn broer nog steeds op hetzelfde adres zijn blijven wonen en niets meer hebben gehoord van de personen die verantwoordelijk waren voor de dood van verzoekers broer. Dit geldt des te meer gezien verzoeker verklaarde dat de moord op zijn broer een vergissing was en dat ze eigenlijk hem wilden vermoorden (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). In het licht van deze verklaringen is het dan ook niet aannemelijk dat verzoekers ouders die na de dood van zijn broer nog steeds op hetzelfde adres zijn blijven wonen niets meer hebben gehoord van de personen die verantwoordelijk waren voor de dood van zijn broer en die eigenlijk de intentie hadden om verzoeker te vermoorden. Dat verzoeker geïnterviewd werd en niet zijn ouders doet hier geen afbreuk aan. Verzoeker verklaarde immers tot aan zijn vertrek bij zijn ouders te hebben gewoond (stuk 4, gehoorverslag, p. 2), waardoor kan worden aangenomen dat degenen die hem wilden vermoorden hem daar ook zouden komen opzoeken, hetgeen uiteindelijk niet is gebeurd.

Met de algemene beweringen dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een groot aantal details heeft verstrekt, dat het feit dat hij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te antwoorden niet impliceert dat zijn asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd en dat zijn asielrelaas als duidelijk doorleefd naar voren komt, weerlegt hij de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing niet.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument is om de asielaanvraag te verwerpen en dat zelfs zonder documenten het mogelijk moet zijn om op basis van de mondelingen verklaringen te worden erkend, wordt opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Overigens weerlegt verzoeker de door de commissaris-generaal gedane pertinente en concrete vaststellingen omtrent deze documenten niet. Ze worden door de Raad overgenomen.

Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, na grondige analyse van de beschikbare informatie aanwezig in het administratief dossier (Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal Irak-Bagdad van 5 januari 2012) is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad, waar verzoeker van afkomstig is, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker beperkt zich louter tot algemene beweringen omtrent de veiligheidssituatie in Irak doch onderneemt geen enkele poging om te verduidelijken welke gegevens uit de informatie van de commissaris-generaal hij *in concreto* foutief acht, noch weerlegt hij de objectieve en zeer gedetailleerde informatie die specifiek gericht is op Centraal-Irak en Bagdad aanwezig in het administratief dossier. Ook het door verzoeker geciteerde rapport van Amnesty International van 2011 omtrent de algemene veiligheidssituatie in Irak is niet bij machte om de specifieke informatie inzake Bagdad van 5 januari 2012 te ontcrachten.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

2.7. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Er werden geen gegronde middelen aangevoerd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF